Any XXX · març 2014

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº 103

"Sant Josep és "custodi" perquè sap escoltar Déu, es deixa guiar per la seva voluntat i, precisament per això, és més sensible encara a les persones que se li han confiat".

Papa Francesc, en l'homilia d'inici de Pontificat.

contingut

portalobert

Març 2014

Director: Mn. Miquel Ramón
Redacció i Edició: Pep Roca, Joan-Pau Callejón i Marc Aliguer
Fotografia: Marc Aliguer

Edita:
Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231 - 08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00
Fax 93 454 90 12

Correu electrònic:
seminari@ seminaribarcelona.net

Disseny i Maquetació:
David Molins - damoka
damokastudio@gmail.com

Impressió:
Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42

Dipòsit Legal: B-43509-86
www.seminaribarcelona.net

Editorial

Els pastors de l'alegria

Aquest número de la revista Portal Obert ha trigat a arribar, però, finalment ja és aquí! I, com diu sant Agustí, l'augment del desig amplia la joia quan es veu assolit. Arriba aquest Portal Obert encara amb l'alegria que ha fet viure a l'Església l'exhortació apostòlica del papa Francesc *Evangelii Gaudium*, "l'alegria de l'Evangeli." Un escrit que, com ell mateix ens diu, és programàtic del seu pontificat. I, realment, hi ha molts elements que caldrà tenir en compte en la vida de l'Església i en la vida dels sacerdots i, per tant, en la formació d'aquells que s'hi senten cridats. És un document per a llegir i rellegir. És llibre de "tauleta de nit", de tenir sempre a mà.

Vull subratllar-ne alguns punt que em semblen molt significatius pel que fa al seminari.

D'una banda el número que dedica a la parròquia, de la qual en diu que "no és una estructura caduca; precisament perquè té una gran plasticitat, pot prendre formes molt diferents que requereixen la docilitat i la creativitat missionera del Pastor i de la comunitat" (número 28). És un missatge esperançador i encoratjador per als seminaristes que se senten cridats a ser aquests pastors. Una estructura, la parroquial, que "estigui en contacte amb les llars i amb la vida del poble" per què així, "a través de totes les seves activitats, la parròquia encoratja i forma els seus membres perquè siguin agents d'evangelització."

I, quan parla del bisbe, el que diu el Papa Francesc serveix també per als preveres diocesans: "de vegades estarà al davant per indicar el camí i cuidar l'esperança del poble, altres vegades estarà simplement enmig de tots amb la seva proximitat senzilla i misericordiosa, i en ocasions haurà de caminar al darrere del poble per ajudar als ressagats i, sobretot, perquè el ramat mateix té el seu olfacte per trobar nous camins" (número 31). Una invitació a saber estar en cada moment en el lloc que cal.

En la joiosa trobada que els seminaristes de tot el món vam tenir amb el papa Francesc al Vaticà a principis de juliol del 2013, ja ens va anticipar el que després ens ha indicat en la seva exhortació apostòlica. Llavors, els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat que hi vam participar, ja vam poder compartir la joia dels pastors al servei del ramat del Bon Pastor. Ara va creixent aquesta alegria, pel fet de veure com nous joves responen a la crida del Senyor i també per participar de l'arribada d'aquests joves al ministeri, com Mn. Eduard i Mn. Josep ordenats de preveres el desembre passat, i Mn. Sandor que serà ordenat de prevere aquests dies i també en Sergi Sicília, en Santi Cuquerella i en Patrick Stref que seran ordenats de diaques.

Donem-ne gràcies a Déu! Omplimnos de la joia del Senyor que vetlla pel seu ramat!

Mn. Josep M. Turull
RECTOR

Segueix-nos de més a prop al Facebook, on trobaràs totes les activitats que fem d'una manera més immediata. Ens hi trobaràs posant "Seminari Conciliar de Barcelona".

T'esperem al Portal Obert del Facebook!!!

SI VOLEU COL·LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO AL COMPTE CORRENT
2100-1047-91-0200096265

Qüestions d'actualitat

Cinquanta anys del Concili Vaticà II

Cinquanta anys després d'haver començat el Concili Vaticà II, se'ns demana que, amb serenor, tornem a llegir i meditar les constitucions i decrets que aquest Concili ens va donar. No es tracta sols de conèixer millor o de reflexionar per primera vegada el que el Concili ens diu, sinó, a més i sobretot, de fer-nos-el ben nostre i aplicar-lo en les nostres persones i al conjunt de l'Església, enmig del nostre món. Unes reflexions sobre una doctrina inspirada per l'Esperit Sant que ens ha d'il·luminar i conduir a fer-la realitat. Serà bo, per a la nostra vida cristiana i per a tota l'Església, tenir ben presents les concretes orientacions conciliars i el que ens manifesta en el seu conjunt.

El Concili retorna a la preeminència la Paraula de Déu. Posa de relleu la necessitat d'escoltar-la, meditar-la, aprofundir-la. Tant és així, que el document més teològic del Concili serà la constitució "Dei Verbum" = La Paraula de Déu. L'Església està **sota l'escolta de la Paraula de Déu** i aquesta primacia de la Paraula de Déu vertebra una Església històrica: poble de Déu, cos de Crist, temple de l'Esperit Sant.

Es parla d'un Concili pastoral, que no vol dir ateològic (no teològic), sinó que la història ha entrat a l'Església; hi ha d'entrar com un aire fresc que fa possible la comprensió i el diàleg amb tota la humanitat. Com cristians, cada dia hem d'aprendre a escoltar i dialogar amb els homes i dones dels nostres temps de manera que la Bona Notícia de Jesucrist i la seva mateixa persona puguin entrar com una comunicació d'amistat de Déu mateix que estima i salva. Per altra banda, la humanitat necessita l'amor i la salvació que Crist ens vol donar.

El papa Joan XXIII assenyalà uns objectius per al Concili:

- Proclamar **Jesucrist centre** de la Història
- El Vaticà II ha de representar una **posada al dia de tota l'Església**, un "aggiornamento", una mirada intrèpida de l'esdevenidor.
- No veure, en la situació actual de la societat, més que ruïnes i calamitats. Cal tenir una **mirada positiva i esperançada**.
- Defensar i promoure la **doctrina cristiana a la nostra època**.
- El **caràcter pastoral del seu ensenyament**. No es tracta de condemnar errors i prou. Cal acollir, escoltar, dialogar, oferir i ajudar a acceptar i viure l'amor de Crist.
- Realitzar una nova manera de **corregir els errors que intenti salvar les persones** que els puguin haver comès. Usar el **remei de la misericòrdia** i no les armes de la severitat.

Sessió del Concili Vaticà II

- Fer créixer la **unitat de la família cristiana i humana**. (Ecumenisme.)
- Amistat amb la història i amb la **realitat del món actual**. L'Església ha de sortir del seu enclaustrament enfront del món.
- Ésser en el món sense ésser del món:
  - **"Església, què dius de tu mateixa"**
  - **"Església què vols dir al món"**

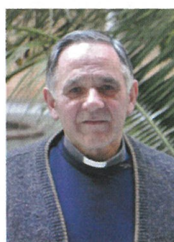
Com podem presentar el Concili?

*"L'Església (LG), sota la **paraula de Déu** (DV), celebra **el misteri de Crist** (SC) per a **la vida del món** (GS)"*

Amb aquest enunciat, posem de relleu les quatre Constitucions que el Concili Vaticà II ens ofereix:

- El fonament=La Paraula de Déu=**"Dei Verbum"**.
- Església ad intra La divina litúrgia=**"Sacrosanctum Concilium"**.
- Església, què dius de tu mateixa=aspecte nuclear=**"Lumen Gentium"**.
- Església ad extra=l'Església en Missió=diàleg amb l'home d'avui=**"Gaudium et Spes"**.

El Concili es va celebrar de l'any 1962 al 1965 i se'ns demana que, de l'any 2012 al 2015, fem una profunda reflexió sobre els seus ensenyaments i, amb la perspectiva de cinquanta anys d'història, amb serenor i profunditat, l'apliquem al conjunt de la nostra Església i a cadascun de nosaltres. Fem-ho així i experimentarem una admirable benedicció del Senyor.

Mn. Josep Serra i Colomer
FORMADOR

Crònica

gener 2013 - febrer 2014

GENER 2013
El **dia 4** vam tenir un dia de recés a Montserrat, el P. Josep Mª Sanromà ens va predicar i vam tenir ocasió d'assistir a la missa conventual i dinar amb la comunitat.

El **dia 14** Mn. Felio Vilarrubias va presidir la seva primera missa al Seminari. Mn. Fernando Acosta ho va fer el **dia 23**.

FEBRER 2013
Del **4 al 9** vam tenir exercicis espirituals al santuari del Miracle, predicats pel P. Ángel Pérez Pueyo.

El **dia 13** vam iniciar la Quaresma. El Sr. rector ens va adreçar unes paraules per a ajudar-nos a viure aquest temps litúrgic i, tot seguit, celebràrem l'Eucaristia amb la imposició de la cendra. Després vam fer l'exercici del Viacrucis.

Els **dies 15 i 16** alguns seminaristes van assistir a un curs sobre la importància de la dimensió afectiva, organitzat pels Seminaris de Catalunya.

Els **dies 22 i 23** alguns seminaristes van assistir a un curs sobre expressivitat i comunicació.

Estudiant a la biblioteca

MARÇ 2013
El dia 8 vam tenir l'exercici del Viacrucis amb tota la comunitat del Seminari.

El **dia 9** vam anar de recés a Tiana, on ens va predicar Mn. Jordi Font, rector del Seminari de Girona i professor de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona.

El **dia 16** va ser ordenat diaca en Sandor Benarik, seminarista del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, a la parròquia de Sant Vicenç dels Horts.

El **dia 17** van ser ordenats diaques l'Eduard Puig i el Josep Teixidó, seminaristes de l'arquebisbat de Barcelona, a la basílica de la Sagrada Família.

El **dia 19** vam celebrar la solemnitat de Sant Josep, patró del Seminari. A la tarda, vam organitzar un torneig de futbol entre els seminaris de Barcelona, Terrassa i Interdiocesà. Al vespre, celebràrem tots junts l'Eucaristia i compartírem el sopar al Seminari de Barcelona.

ABRIL 2013
El **dia 13** vam tenir el curs "Comunicar la Paraula", per tal de millorar l'expressió verbal i no verbal.

Jugant al ping-pong

Torneig de futbol de Sant Josep

Crònica

Mn. Jordi Font ens va predicar el recés del mes de març

El **dia 14** vam tenir la trobada anual amb les famílies dels seminaristes.

El **dia 20** vam tenir recés a Caldes de Montbui, predicat per Mn. Arenas. També hi va haver la trobada d'escolans de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, amb la participació dels seus seminaristes.

MAIG 2013

El **dia 1** vam tenir la trobada de seminaristes de Catalunya a Núria.

El **dia 4** tinguérem la trobada d'escolans de l'Arxidiòcesi de Barcelona.

El **dia 18** vam tenir el darrer recés del curs a Rubí.

El **dia 22** vam celebrar la institució de lectors i acòlits d'alguns companys nostres. El Sr. Cardenal conferí el lectorat al Marc Aliguer i al Melcior Trèmols; i l'acolitat al Marc Labori, Joan-Pau Callejón, Patrick Stref i Albert Sols.

El **dia 26** es va celebrar a la Sagrada Família l'eucaristia de proclamació de la fe.

JUNY 2013

El **dia 2** vam participar a la Solemnitat de Corpus Christi a les catedrals de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat.

El **dia 5** celebràrem l'eucaristia de fi de curs a les Facultats.

El **dia 6** vam celebrar la memòria del màrtir Beat Josep Maria Peris Polo. També vam tenir la celebració de fi de curs al Seminari amb la presència del Sr. Cardenal de Barcelona i el Sr. Bisbe de Sant Feliu.

Del **27** de juny a **l'1** de juliol vam participar en el pelegrinatge a Lourdes que cada any organitza l'Hospitalitat.

JULIOL 2013

Dels **dies 1 al 4** van tenir lloc les convivències d'escolans.

SETEMBRE 2013

Dels **dies 9 a l'11** vam tenir la convivència d'inici de curs a Tartera. El segon dia tinguérem un recés predicat per Mn. Ignasi Navarri.

El **dia 16** van començar les classes a les Facultats.

OCTUBRE 2013

El **dia 13** d'octubre vam participar a Tarragona a la beatificació dels màrtirs de la persecució religiosa.

NOVEMBRE 2013

El **dia 4** vam celebrar una missa pels benefactors difunts del Seminari.

El **dia 17** tingué lloc la cloenda de l'Any de la Fe.

DESEMBRE 2013

El **dia 1** van ser ordenats preveres a la Sagrada família Mn. Josep Teixidó i Mn. Eduard Puig.

El **dia 4** Mn. Josep Teixidó cele-

brà la seva primera missa al Seminari.

El **dia 9** Mn. Eduard Puig celebrà la seva primera missa al Seminari.

El **dia 12** tinguérem la celebració comunitària de la penitència.

El **dia 14** Mn. Jaume Gonzàlez ens predicà el recés del mes a Tiana.

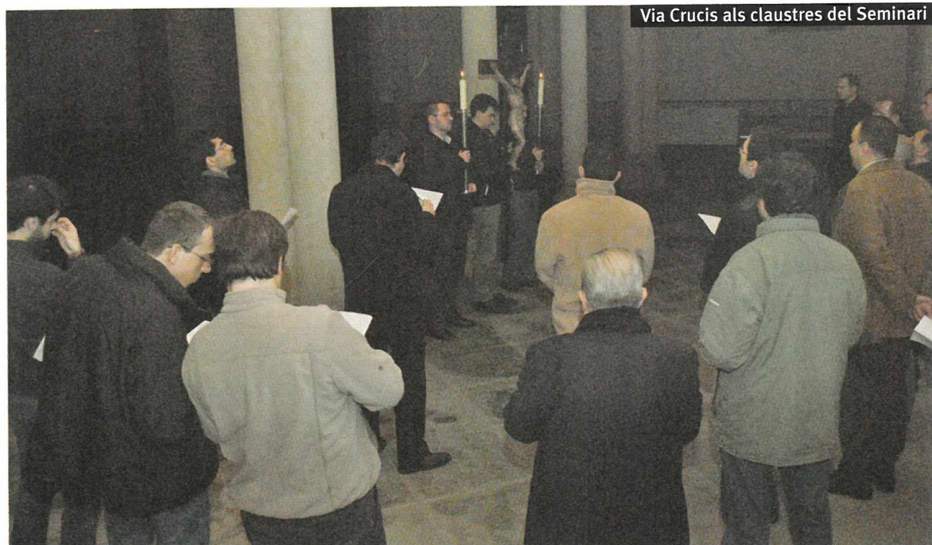
El **dia 17** vam anar a escoltar "El Messies" de Häendel, al Palau de la Música.

El **dia 19** vam assistir a la missa exequial pel Cardenal Carles, anterior Arquebisbe de Barcelona.

GENER 2014

El **dia 3** vam tenir un dia de convivència a Montserrat.

El **dia 7** vam reprendre les classes a les Facultats.

Via Crucis als claustres del Seminari

Del **dia 20 al 31** vam tenir el període d'exàmens.

FEBRER 2014

Del **dia 1 al 8** vam estar d'Exercicis Espirituals al santuari del Miracle, predicats pel P. Germán Arana, sj.

El **dia 10** es van reprendre les classes a les Facultats.

El **dia 11** Mn. Joan Pere Pulido va venir a dinar al Seminari i va tenir una entrevista personal amb els seminaristes de Sant Feliu de Llobregat.

El **dia 12** vam celebrar la solemnitat de Santa Eulàlia, patrona de la ciutat de Barcelona.

El **dia 2** de març vam tenir la trobada amb els pares dels seminaristes.

Agenda

MARÇ

Dia 5: Dimecres de cendra. Paraules del rector i Via Crucis.

Dia 16: Dia del Seminari. Missa a la Sagrada Família.

Dia 19: Sant Josep. Celebració conjunta dels seminaris a Terrassa.

Dia 22: Ordenacions diaconals al Seminari de Barcelona.

Dia 23: Ordenacions diaconal i presbiteral a la Catedral de Sant Feliu de Llobregat.

Dia 29: Recés a Pallejà.

ABRIL

Dia 3: Celebració comunitària de la penitència.

Dia 1: Final de classes.

Dia 15: Missa Crismal a la Catedral de Barcelona.

Dia 16: Missa Crismal a la Catedral de Sant Feliu de Llobregat.

Dies 17-20: Tridu Pasqual.

Dia 28: Represa de les classes.

MAIG

Dia 4: Missa a la Sagrada Família en acció de gràcies per la canonització de Joan XXIII i Joan Pau II.

Dia 10: Trobada d'escolans a l'Arxidiòcesi de Barcelona i a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Dia 11: Jornada mundial de pregària per les vocacions.

Dia 24: Recés a Caldes de Montbui.

JUNY

Dia 4: Eucaristia de fi de curs a les Facultats.

Dia 7: Aplec de l'Esperit a Banyoles.

Dia 20: Final de curs.

Dia 22: Celebració de Corpus Christi a les catedrals de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat.

JMJ A Rio de Janeiro

A l'estiu passat, vaig tenir la sort de poder assistir a la JMJ de Rio de Janeiro amb la Parròquia de Santa Teresina del nen Jesús. Durant molts mesos vam estar preparant aquest viatge amb molta il·lusió i va acabar sent una experiència increïble, primer per la il·lusió de poder viatjar a Brasil i visitar-ho una mica, segon perquè van ser dies meravellosos on vam poder conviure i passar-ho realment molt bé els 85 joves que hi vam anar de la Parròquia, tercer perquè teníem l'enorme il·lusió d'assistir a una JMJ que és una trobada increïble on milions de persones es troben reunides per la causa de Crist i també poder conèixer el nou Papa, i quart, i més important, perquè van ser dies de trobada amb el Senyor, d'oració profunda i d'enfortiment de la nostra fe. En definitiva és una experiència que val molt la pena!

Joves a la platja de Copacabana

Durant les prop de dues setmanes que vam ser-hi vam poder visitar la ciutat de Sao Paulo, on destaco l'experiència de visitar un orfenat, situat en una de les "favelas", d'on tots vam sortir realment enriquits pel testimoniatge alegre i de fe d'aquests nens. Vam visitar també el santuari de "Aparecida" on vam poder resar a la verge i visitar un dels Santuaris més emblemàtics de Sud-Amèrica. Finalment l'última setmana la vam passar a Rio de Janeiro on es va celebrar la JMJ. Destaco unes paraules del Papa als joves argentins: "Espero lío. Aquí en Río de Janeiro sé que va a haber, pero quiero lío en las diócesis, quiero que se salga fuera. Quiero que la Iglesia, las parroquias, los colegios salgan a la calle". Amb aquestes paraules el Papa destacava que amb la JMJ no acaba tot si hem estat capaços d'anar i muntar "lio" també quan tornem a casa nostra i en les nostres diòcesis hem de muntar el mateix "lio" amb el nostre exemple de vida amb el nostre testimoniatge de fe portant l'evangeli perquè siguin molts els que s'enamorin de Crist i sobretot sense liquar la Fe "no licuen la fe en Jesucristo...La fe es entera, no se licua".

La vigília d'adoració i la missa del diumenge van ser a la platja de Copacabana, on també vam dormir. Va ser increïble veure tanta gent, potser 2 milions de persones resant, cantant, rient.

Durant tota la jornada el Papa es va mostrar tal com és: senzill i proper als joves però també molt clar en la doctrina. En l'homilia de la missa ens recordava a tots la nostra crida a evangelitzar: "No tengan miedo de ir y llevar a Cristo a cualquier ambiente, hasta las periferias existenciales, también a quien parece más lejano, más indiferente. El Señor busca a todos, quiere que todos sientan el calor de su misericordia y de su amor".

Acabo amb unes paraules que em van agradar i em van animar: "Jesús cuenta con ustedes. La Iglesia cuenta con ustedes. El papa cuenta con ustedes".

Santi Cuquerella
Etapa Pastoral

Curs sobre afectivitat

Com integrar les emocions

Alguns seminaristes de les diòcesis catalanes vam tenir l'oportunitat de participar d'un curs sobre educació en l'afectivitat i la sexualitat que va tenir lloc al Seminari Major Interdiocesà i que va ser impartit pel matrimoni format pel Fernando del Castillo Palma i la Nieves Tomillo Noguero. L'any 1992 el Fernando i la Nieves van deixar les seves ocupacions per iniciar la *Fundació Solidaridad Humana* (www.fsh.com) que mitjançant cursos i tallers ajuda pares, professors i alumnes en el creixement de l'amor, la comunicació i la sexualitat humana. En aquest temps han atès més de 200.000 alumnes entre 12-18 anys, universitaris, escoles de pares, escoles de famílies, formació de formadors, escoles de nuvis i matrimonis.

Per a la majoria de nosaltres ha estat una oportunitat d'obrir-nos a un camp en el qual no hem estat massa educats i que cada cop té més importància per a nosaltres, especialment en l'acompanyament d'adolescents, joves i famílies. De fet, com bé apuntaven la Nieves i el Fernando, molts dels nostres adolescents i joves porten una motxilla carregada d'experiències afectives negatives que, si no els són prèviament sanades, se'ls fa molt difícil l'anunci de la bona nova que ens ha portat Jesucrist. El que haurem de fer és acompanyar els nostres germans en el procés de guariment d'aquestes ferides afectives per tal que puguin acollir Jesucrist com a veritable camí vers la felicitat.

El primer que cal tenir present és que no podem controlar l'aparició dels sentiments i les emocions, però el que sí que podem fer és orientar-los. El que no és higiènic per a la nostra salut mental és reprimir-los. Els sentiments, en general, no són bons ni dolents en si mateixos. Per tant, hem d'aprendre a escoltar-los. Ja que els sentiments o els verbalitzem o els somatitzem (en forma d'úlcera o de cop de puny a l'ull de l'altre). Els sentiments són un senyal per a nosaltres que cal acollir. Quan arriba un sentiment o emoció hem de seguir uns passos per a poder integrar-lo positivament:

Seminaristes amb el matrimoni que va impartir el curs

1. Reconèixer un sentiment mentre s'esdevé n'és la clau.

2. Els sentiments no poden ser objecte de judici. Tot i que alguns sentiments poden generar en nosaltres sorpresa, fins i tot, culpabilitat (*¡Com puc sentir quelcom així!*).

3. Identificar i verbalitzar l'emoció: avui estic irat o neguitós. Els sentiments tenen nom i cog-noms.

4. Per a conèixer-me, haig de "parlar" amb els meus sentiments. D'aquesta manera, els puc conèixer per a reconèixer-los després. Pot ser una bona oportunitat de pregària, el fet de deixar-me interrogar –davant la mirada miseri-cordiosa de Déu– pels meus sentiments i les seves causes.

5. Un cop coneguts els sentiments, cal integrar-los amb la nostra intel·ligència i voluntat. Els senti-ments, que en principi, no són bons ni dolents, poden ser un senyal que ens permeti d'aprofundir a nosaltres mateixos i arribar a conèixer les nostres necessitats. És aquí on pot ajudar al nostre creixement la participació de l'acompanyant espiritual.

Marc Labori Bau
5È DE TEOLOGIA

Seminari Menor

La vida al Seminari Menor

El Seminari menor de Barcelona està pensat per a ajudar a madurar les llavors vocacionals que apareixen ja en l'adolescència. Ofereix diferents fórmules d'acompanyament:

SORTIDA A XÀTIVA DEL GRUP SAMUEL

1. Seminari menor intern

Nois d'ESO fins a segon de Batxillerat que viuen en comunitat durant la setmana a l'Edifici del Seminari del Carrer de la Diputació 231, seguint els estudis habituals dels companys de la seva edat i aprofundint en aquesta crida inicial que han sentit a ser sacerdots.

A les 7h del matí, ens trobem a la capella del seminari menor per resar Laudes, després anem ràpidament a esmorzar i marxen al col·legi. Ens tornem a trobar, al dinar, amb els que fan batxillerat i amb els que fan l'ESO cap a les 17:30h i berenem, després tenim un temps lliure fins al temps d'estudi. A l'hora d'estudi, tenim dos tutors que els ajuden a estudiar i fer els deures. Hi valorem molt aquest temps, ja que, en aquest temps de Seminari menor, l'estudi es un dels punts importants de la vida d'un seminarista menor. A les 20h tenim la celebració de l'Eucaristia amb vespres, el punt central de la nostra jornada, és el moment on tot torna al seu centre que és Crist. Sopem a les 21h del vespre i després tenim temps lliure, a les 10 del vespre acabant la jornada amb el rés de les completes. El dimarts es fa esport, seminaristes menors i majors van a jugar a futbol i uns altres van a la piscina. Divendres tots dinem a les 14h i a les 15:30h resem el rosari, acabant la setmana encomanat-nos a la Mare de Déu. Després de netejar les habitacions i recollir-ho tot, els seminaristes se'n van cap casa, fins a diumenge al vespre on ens tornem a trobar el Seminari.

Una experiència d'intercanvi: visita al Seminari menor de València

Amb els seminaristes menors i el grup Samuel van visitar el Seminari menor de València (a Xàtiva). Va ser una experiència molt engrescadora, tant per als nois de Barcelona com per als de València. En aquesta sortida van participar de les activitats que es feien a València, van fer esport, van celebrar la litúrgia amb ells, també els van afegir a la celebració de la reconciliació, van anar a visitar el castell de Xàtiva... El que ressaltaria d'aquesta sortida és la convivència que es va donar entre els nois, ja que el fet de conviure junts, on tots tenen una inquietud vocacional, va fer possible que es donés aquest clima tan agradable.

2. Seminari menor en família

Un plantejament que s'ha començat aquest curs i que consisteix que els nois viuen amb la seva família i un cap de setmana al mes el passen al Seminari menor compartint el que s'hi fa habitualment durant la setmana. Als quinze dies, després que passen el cap de setmana al Seminari, els visitem a casa seva per comentar amb els pares i ells com van creixent en la seva experiència. Hi participen els que s'estan plantejant d'entrar al curs següent en el Seminari menor intern. L'experiència d'aquest plantejament està sent molt positiva, els nois que hi participen es veuen amb moltes ganes d'aprofundir en aquesta inquietud que tenen al cor. Divendres fem un petit recés acabat per la celebració de l'Eucaristia, sopem, hi ha un moment de temps lliure i acabem amb les completes. Dissabte comencem el dia amb l'oració de laudes, esmorzem, arreglen la seva habitació i fan esport. Després de l'esport fem l'Àngelus i comencem el temps d'estudi. Després d'un petit descans, continuem amb la celebració de l'Eucaristia. Dinem i després hi un temps lliure, continuem la jornada resant el rosari i tornem al temps d'estudi. Quan acaba el temps d'estudi, després d'un petit descans fent una catequesi vocacional, acabem amb el rés de vespres. A continuació hi ha un temps lúdic (pel·lícula, sortida...). Sopem i després del temps lliure acabem la jornada amb el rés de les completes. Diumenge fem laudes, esmorzem i després de recollir-ho tot ens afegim al grup Samuel.

3. Grup Samuel

És una trobada d'un diumenge al mes en què participen aquells que volen conèixer millor què és ser sacerdot i com cal preparar-s'hi per si aquest és el seu camí personal. Hi participen els escolans de les diferents parròquies que volen conèixer més de prop allò que es fa al Seminari menor. La trobada del grup Samuel coincideix amb el cap de setmana que vénen els seminaristes en família. Normalment, anem a visitar alguna parròquia on fem una catequesi vocacional, participem de l'Eucaristia parroquial, fem una petita visita a les diferents activitats, dinem i fem esport. Acabem fent una petita pregària i tornem al Seminari.

El Seminari menor organitza també les activitats següents:

- ***Trobada d'escolans:*** dissabte, 10 de maig del 2014, de les 10 del matí fins a les 15 h. Oberta a tots els escolans i escolanes de l'arxidiòcesi.
- ***Convivències d'escolans:*** del dia 2 al dia 5 de juliol del 2014. Pensada per als nois que fan d'escolans i poden tenir una inquietud vocacional.

Noves Incorporacions

Diego Pino Solá
Mi nombre es Diego Pino y tengo 23 años. Pertenezco a la diócesis de Barcelona, donde, desde hace apenas unos meses, sirvo a la parroquia Virgen de la Paz. Después de años de discernimiento y gracias al ejemplo y acompañamiento de grandes personas, finalmente, en el pasado verano, en la gruta de Lourdes, el Señor me pidió que confiara en Él y le siguiera.

Vicenç Martí Farga
El meu nom és Vicenç. Sóc de Barcelona. Tinc 33 anys. Abans d'entrar al Seminari treballava d'advocat en un despatx de Barcelona. Vaig decidir entrar al Seminari perquè vaig sentir que Déu em cridava a aquest camí i perquè, tot i tenir un bon entorn d'amics i companys, vaig adonar-me que el que feia no m'omplia realment. El que sí que m'omplia era la donació desinteressada als altres per Déu.

Xavier Montané Blázquez
Sóc en Xavier Montané Blázquez del Prat de Llobregat, diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Col·laboro a la parròquia de Sant Pere i Sant Pau, a la qual pertanyo. Tinc 21 anys i aquest primer any al Seminari combino el curs propedèutic amb el darrer curs del Grau d'Infermeria. La vinculació a la parròquia, a la delegació de joventut i al món del lleure ha constituït el meu itinerari de vida cristiana, enmig del qual el Senyor em sortí a trobar.

Josep Maria Gras Ribot
Hola, sóc el Josep Maria Gras i tinc 20 anys, sóc estudiant d'Enginyeria Civil, estic a la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels de Barcelona i he estat 4 anys monitor de l'esplai Lisieux. Dono gràcies a Déu pel gran do immerescut de la vocació i per totes les persones que m'han ajudat a descobrir-la, no l'esperava ni la desitjava, però ha

sigut una sorpresa que m'ha canviat la vida i que em fa ser cada dia més feliç. I tot i que tinc una mica de por de no ser digne d'aquest regal confio en la misericòrdia de Déu i desitjo que es faci la seva voluntat.

Ángel Acedo García

Em dic Ángel Acedo Garcia i sóc de Badalona, tinc 19 anys. Gràcies a la protecció maternal de Maria he pogut anar cada cop més cap a Jesús i descobrir què volia Ell de mi. En entrar al Seminari vull descobrir de la mà de l'Església la profunditat d'aquesta crida immerescuda al sacerdoci i poder identificar-me cada dia més amb Crist.

Jordi Domènech Llauradó

Hola! Sóc en Jordi Domènech, sóc de Barcelona i tinc 25 anys. He estudiat enginyeria industrial a Barcelona. Tot just havent començat un petit negoci que continua en marxa, el Senyor m'ha cridat a tenir una vida d'entrega completa en la seva Església. Amb molta alegria i de la mà de la mare de Déu, m'he posat a les mans del Seminari per a discernir aquesta crida.

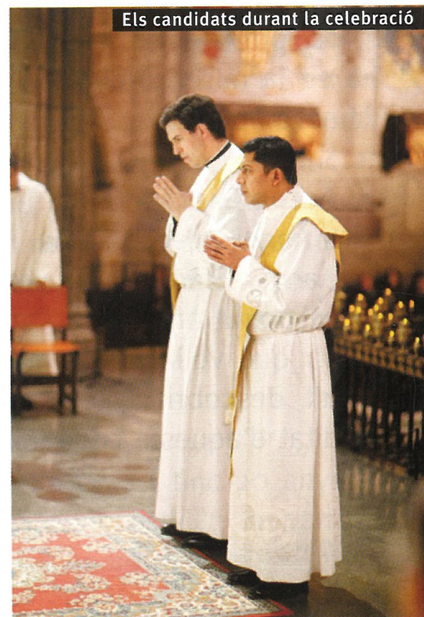

Ordenacions presbiterals a Barcelona

Al final de la celebració

Els candidats durant la celebració

El 23 de desembre de 2012, van ser ordenats preveres Mn. Felio Vilarrubias i Mn. Fernando Acosta. La celebració tingué lloc a la catedral de Barcelona i fou presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe Lluís Martínez Sistach. Assistir a l'ordenació presbiteral d'un seminarista és sempre un motiu d'alegria, ja que tota la comunitat del Seminari assisteix a aquest "sí" per al qual el candidat s'ha estat preparant durant molt de temps. Que el Senyor beneeixi els nous preveres i els acompanyi sempre en l'exercici del seu ministeri!

Mn. Felio Vilarrubias: "Una llavor plantada l'Any de l'Eucaristia"

Al pòrtic de celebrar el joiós naixement de Nostre Senyor Jesucrist, l'últim diumenge d'Advent, molt marcat litúrgicament per la benaurança de la Mare de Déu, que fou *"Feliç d'haver cregut"*, vaig poder viure *el millor dia de la meva vida* i un dia de gran festa per a tota l'Església. Nostre Senyor Jesucrist va voler prendre'm definitivament per a Ell, va néixer en mi la llavor de la vocació al sacerdoci, que havia anat madurant des de *l'Any de l'Eucaristia* (2005), a on vaig posar-me, per gràcia de Déu, en camí vers el ministeri sagrat. Fa quasi dos mesos que sóc sacerdot i no puc fer-me a la idea del do tan immens que n'he rebut. Àdhuc, sóc molt conscient que porto *un tresor en vasos de terrissa*, però alhora el Senyor m'ajuda cada dia a deixar-ho tot als seus peus i deixar-me portar per Ell. Tanmateix, el moment més apassionant, més potent, és la *transsubstanciació* (quan, per efusió de l'Esperit Sant, el pa i el vi esdevenen el Cos i la Sang de Crist) i, ja no sóc jo, sinó que és Crist, qui actua en mi. En aquells instants, sabent-me molt petit als ulls de Déu, però conscient que Jesús és a les meves mans, si sabés que l'hauria de perdre, no el deixaria anar ja mai. Demano amb ferma confiança a la Mare de Déu, *Mare de l'Església*, que serveixi amb humilitat i fidelitat tothom qui el Senyor m'encomani en el meu ministeri.

Mn. Fernando Acosta: "Mostrar a tothom el rostre misericordiós de Déu"

Ja fa alguns anys, vaig començar un camí, un camí de discerniment vocacional; es tractava d'anar realitzant-me com cristià, d'obrir bé l'orella per a sentir la veu del Senyor, sobre quina era la seva voluntat per a mi, aquestes preguntes que molts de nosaltres ens hem fet a la vida: Senyor, ¿què vols que faci, per on he d'anar, què he de fer amb la meva vida? Doncs, bé, a poc a poc, i no sense dificultats, vaig anar descobrint la meva vocació a la vida sacerdotal. Un regal de Déu! Amb l'ajuda de la meva família, de sacerdots, de religioses i de moltes persones, aquest camí se'm va anar fent cada vegada més conegut.

El Seminari de Barcelona ha significat per a mi el gran instrument de discerniment, d'ajuda i de companyia que em va fer comprendre i estimar encara més la vocació sacerdotal.

Ser sacerdot, per a mi, significa mostrar el rostre misericordiós de Déu a tothom, fer conèixer Déu, que és amor, proximitat, pau i alegria. Sempre m'he sentit agraït, beneït per Déu, però ara, després del dia de l'ordenació, ho sento encara més perquè el Senyor m'ha triat a mi per a aquest servei, sabent que sóc pobre i feble, però la meva gran felicitat consisteix a saber que puc comptar cada dia amb Ell per a continuar endavant.

Ordenacions

Ordenacions diaconals a Barcelona

Ordenacions diaconals de l'Eduard Puig i en Josep Teixidó a la Sagrada Família

El 17 de març de 2013, en el context del Dia del Seminari, vam participar en l'Eucaristia a la Basílica de la Sagrada Família. Fou una ocasió per a celebrar tres esdeveniments molt importants per a l'Església universal i diocesana: En primer lloc, la imminència de la Solemnitat de Sant Josep, de la qual els Joves de Sant Josep de la Muntanya van portar la Imatge del seu patró en processó fins a l'altar de la Basílica. El segon motiu fou l'elecció del nou Sant Pare Francesc, del qual el nostre Cardenal s'en va fer ressò a l'homilia, remarcant entre d'altres coses: la seva senzillesa, proximitat i pobresa que caracteritzaren també a Sant Francesc d'Assís. I finalment, el tercer motiu va ser l'ordenació de dos nous diaques a la diòcesi de Barcelona, Mn. Josep Teixidó Cuenca i Mn. Eduard Puig Casas, seminaristes que es preparen per al sacerdoci. Ambdós reberen el diaconat de mans del nostre Cardenal Arquebisbe Lluís Martínez Sistach, qui els recordà que el seu ministeri de diaques des d'ara consistirà en evangelitzar, celebrar la fe i servir en la caritat.

A la cerimònia assistí un gran nombre de persones, entre elles: familiars, amics i parroquians dels ordenats, a més d'una vintena de capellans i diaques, juntament amb els altres seminaristes, que vam viure amb alegria aquest esdeveniment, doncs una celebració d'aquest tipus sempre és motiu de joia per als seminaristes, ja que veus com els teus companys avancen en el camí vers el sacerdoci i a cadascú se'ns va apropant l'hora d'arribar el dia de ser al lloc on ells ara hi són.

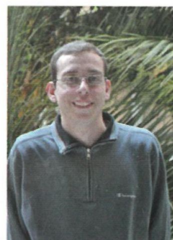

El lliurament dels Evangelis

Els candidats, postrats, durant la lletania dels Sants

Val a dir, que la celebració va ser molt solemne i joiosa, revestida d'una emoció que es respirava en l'ambient. Familiars, amics i coneguts, bisbes, preveres, diaques i seminaristes podíem percebre aquella alegria vers el ministeri que a aquests nous mossens els era confiat, de manera que podem dir que l'Església estava de festa per introduir-los al col·legi diaconal.

Dit això, voldria remarcar també la crida que el nostre Cardenal va fer als pares dels joves de la nostra diòcesi. Tot agraint als pares d'ambdós ordenats la llavor de l'Evangeli sembrada en ells i la generositat d'oferir-los a Déu i a l'Església, digué: *«Pares estimats, demaneu a Déu que si vol cridi a un dels vostres fills per ser sacerdot. És una joia i una benedicció especial de Déu per a tota la família la vocació sacerdotal d'un fill.»*

Els nous diaques amb el Sr. Cardenal

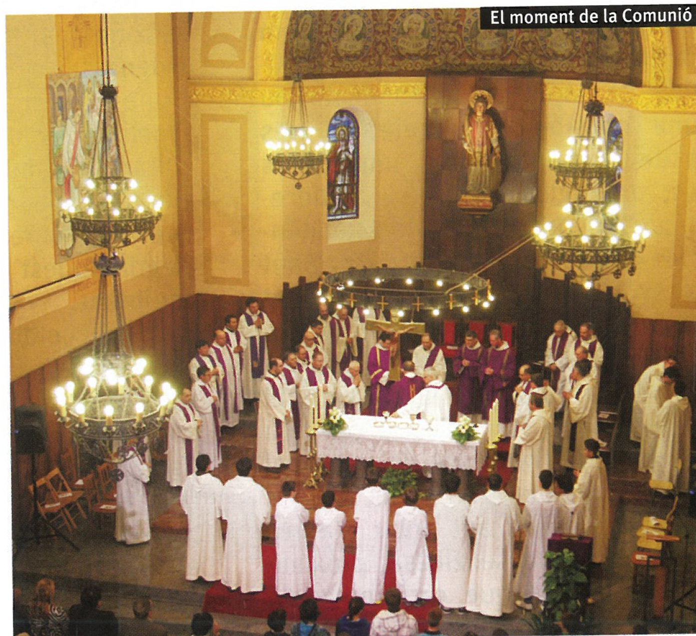

Alberto Moreno-Palancas
3r Teologia

Ordenacions diaconals a Sant Feliu

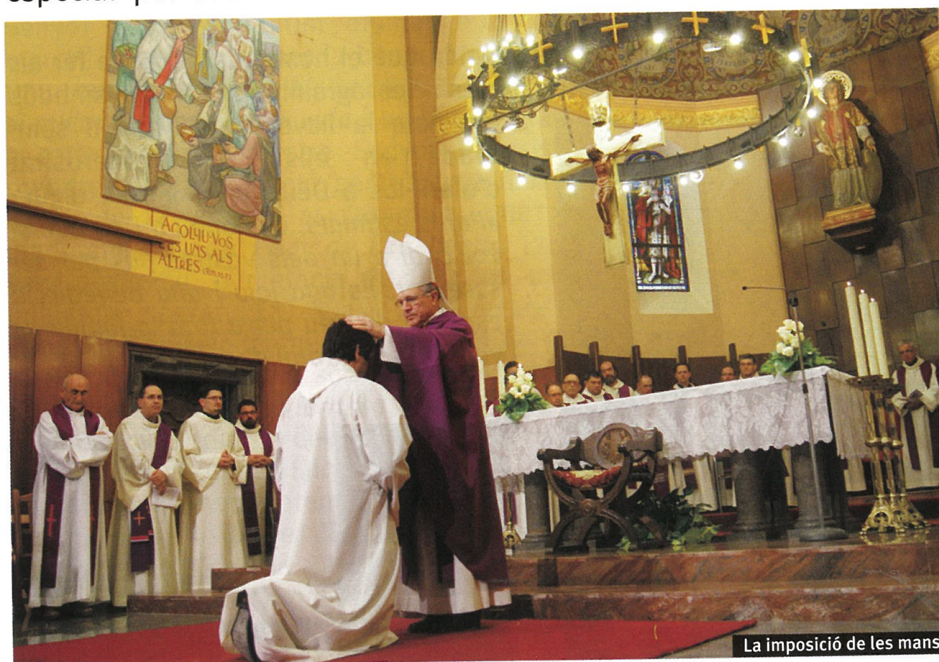
Ordenació diaconal d'en Sandor Benarik a Sant Vicenç dels Horts

Després de dos anys de "sequera", a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat hem tingut una ordenació diaconal. Es tracta de la d'en Sandor (Shanika) Benarik que va tenir lloc a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Sant Vicenç dels Horts, al Baix Llobregat, el dia 16 de març a les 5 de la tarda.

El moment de la Comunió

El bisbe Agustí Cortés Soriano va presidir l'eucaristia, acompanyat pel vicari episcopal de la zona pastoral Mn. Anton Roca, el secretari canceller Mn. Joan Pere Pulido, el rector del Seminari Conciliar Mn. Josep Maria Turull, el rector de la parròquia de Sant Vicenç Mn. Mateu Santacana i per gairebé una trentena de preveres i diaques que van voler acompanyar el nou ordenat en aquest moment tan important i decisiu en la seva vida vers el sacerdoci.

D'una manera especial destacà el gran nombre de jovenets que feren d'escolans i que van participar de manera ben activa en la celebració. Sant Vicenç del Horts és una població de la qual han sortit nombroses vocacions sacerdotals i de vida religiosa i sempre ha destacat per la intensa participació dels habitants del poble en la vida eclesial de la localitat; fet destacat de manera especial pel seu rector i cosa clarament visible per a tots els qui participàrem en la celebració. Prova d'això era el nombrós grup musical que amenitza i acompanya les celebracions d'aquella parròquia i que tinguérem el gust de sentir també en aquesta celebració. Es tracta del grup anomenat "Ítaca", format per nois i noies de diverses edats i procedències que, d'aquesta manera, fan evident la seva tasca de participació en la vida parroquial.

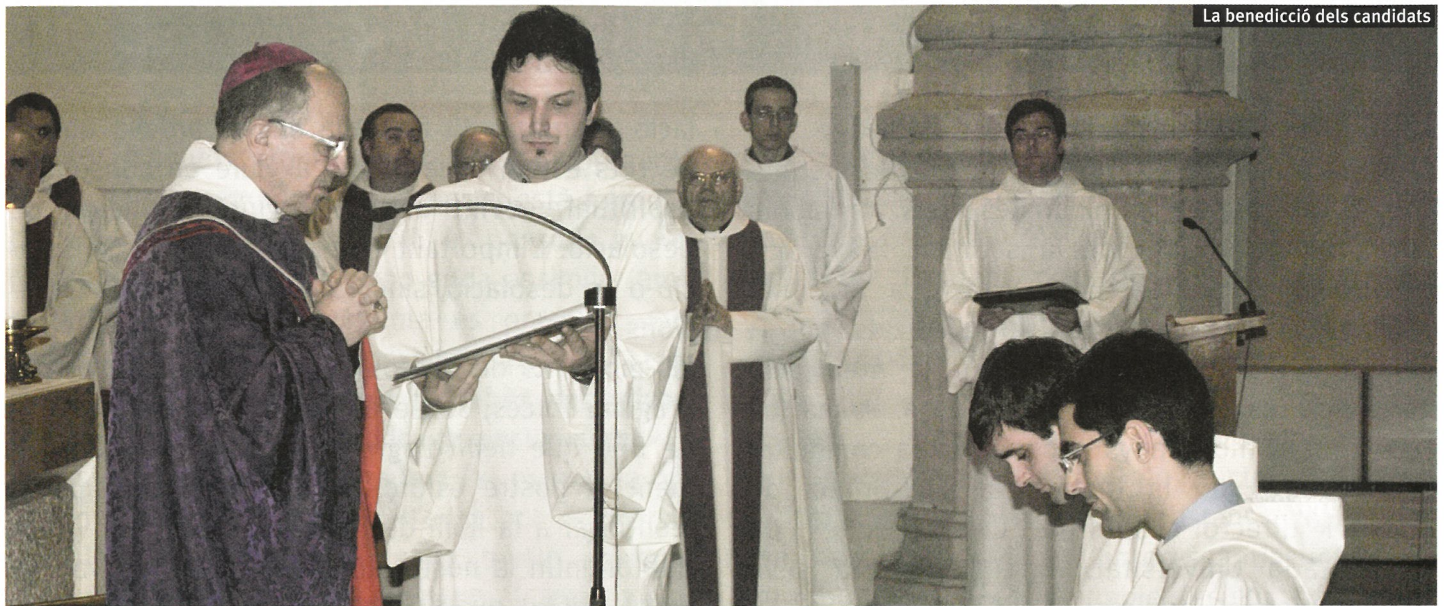
La imposició de les mans

Després de l'eucaristia, vam compartir a la plaça de l'església un petit refrigeri a on poguérem felicitar i desitjar al nou diaca tot el millor per al seu ministeri. Tant de bo que l'alegria d'aquell dia tan feliç no decaigui mai durant la seva vida ministerial i que culmini, si Déu vol, en la propera ordenació presbiteral!

Mario Pardo Hernansanz
3r de Filosofia

Admissió als ordes

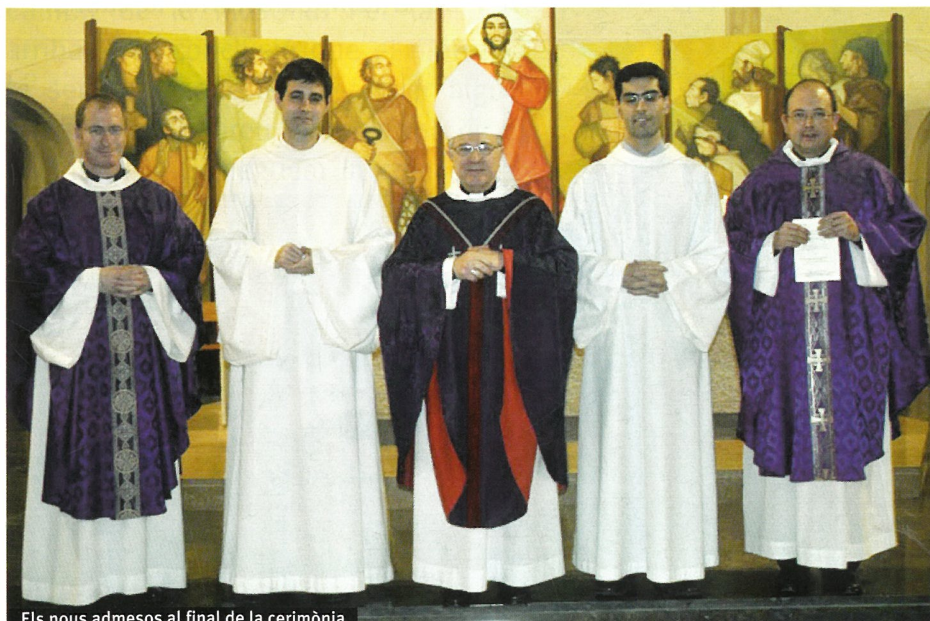

La benedicció dels candidats

El passat 27 de febrer a les 20h, de mans del bisbe de Sant Feliu de Llobregat Agustí Cortés, van rebre l'admissió als ordes sagrats, a la capella gran del Seminari conciliar, dos companys seminaristes nostres: el Sergi Sicília, de la diòcesi de Sant Feliu, i el Santi Cuquerella, de l'arxidiòcesi de Barcelona, tots dos alumnes de 5è de Teologia.

L'eucaristia va ser molt concorreguda: a més del Sr. bisbe, hi havia un bon grup de preveres, tant de la diòcesi de Sant Feliu com de l'arxidiòcesi de Barcelona, entre els quals hi havia el rector i els formadors del respectiu Seminari i diaques vinculats amb els qui varen rebre aquest ministeri, així com un nombre considerable de familiars, amics, seminaristes i coneguts. Va ser una celebració molt festiva i participativa.

L'admissió als ordes no és un ritu qualsevol, sinó que és un pas important en el camí de formació, preparació i discerniment envers els ministeris del diaconat i del presbiterat. És el reconeixement, per part de l'Església, de la idoneïtat dels candidats a poder rebre, quan siguin cridats pel bisbe, el sagrament de l'orde.

L'admissió és el darrer pas abans del diaconat i, per tant, tots ho vàrem viure amb il·lusió i amb gran alegria, ja que és un pas fonamental per al procés devers el diaconat i, posteriorment, el presbiterat d'aquells que es preparen per a rebre'ls. Després de la celebració eucarística, va tenir lloc un petit refrigeri a la sala de sant Josep, al mateix Seminari, a fi de compartir una estona de conversa amb els assistents i felicitar, és clar, els nous admesos. Vàrem acabar amb un sopar, al menjador del Seminari, dins un ambient festiu amb el Sr. bisbe, el Sr. rector, els formadors i els seminaristes.

Els nous admesos al final de la cerimònia

Jordi Mondragón Bricullé
1r Filosofia

Exercicis espirituals

al Santuari de Santa Maria del Miracle febrer

Ara fa uns dies, concretament del diumenge 2 al dissabte 8 de febrer, un cop superades les setmanes d'exàmens, els seminaristes i els formadors vam poder participar de la setmana d'exercicis espirituals al Santuari del Miracle a Solsona. Enguany els exercicis van ser predicats pel P. German Arana, jesuïta expert en la predicació d'exercicis espirituals ignasians. El P. Arana ha estat durant molts anys superior de la comunitat dels Jesuïtes de la Universitat Gregoriana de Roma i director espiritual dels alumnes de l'esmentada Universitat. Agraïm molt la seva entrega, alegria i dedicació a tots nosaltres.

El programa diari d'aquests dies ha presentat algunes novetats en relació a anys anteriors. Es van reduir els espais de pregària comunitària per tal d'assegurar més moments de pregària personal. El P. Arana ens va programar un horari amb 4 hores de meditació personal a partir d'uns punts assenyalats per ell en diversos moments del dia. A les 13h celebràvem l'Eucaristia i l'hora Sexta en comunitat i a les 20h celebràvem les vespres amb la comunitat de monjos benedictins que resideixen al Santuari. El P. Arana va preveure tres trobades personals de 20 minuts amb cadascun de nosaltres. Ha estat una experiència intensa i molt fructuosa.

Compartim amb vosaltres alguns dels seus consells per viure els moments de consolació i desolació espiritual. El P. Arana ens recordava que si bé tots estem vocacionats a viure en consolació espiritual, sovint ens toca viure moments de desolació. L'important no és si estem en consolació o en desolació, sinó com viure aquestes situacions.

Els moments de consolació ens han de servir per a agafar forces, sense oblidar mai que són un do de Déu que hem d'agrair i no pas un reconeixement al nostre esforç. És el temps ideal per a identificar a la llum de Déu els criteris que volem que orientin la nostra vida. Aquests ens seran de molta utilitat quan arribi la desolació (la tempesta).

Les desolacions són els moments en què la presència de Déu i del seu amor se'ns fa insensible i oculta. És un moment incòmode i sovint podem caure en la temptació de cercar succedanis. La desolació no és un temps inútil. En temps de desolació no hem de fer mudances, sinó limitar-nos a fer el que hem de fer seguint els criteris orientadors de vida determinats en la consolació. No hem de tenir pressa a sortir dels moments de desolació, cal viure'ls amb molta paciència, acompanyats d'un bon guia i units intensament a Déu (que tot i no sentir-lo, està molt proper a nosaltres). Som convidats a acollir amb serenor aquest temps tot oferint a Déu les dificultats, sense perdre mai de vista que després de la tempesta torna la calma.

Foto de família; durant les meditacions

Marc Labori Bau
5è de Teologia

Temes acadèmics

L'origen de l'home: ¿creació o evolució?

El títol d'aquest article pretén ser una pregunta trampa, una pregunta que de per si està formulada malament. No obstant això, és possible que el nostre subconscient l'hagi po-guda assimilar amb certa naturalitat. La pregunta es presenta com una disjuntiva allà on no existeix, perquè **"creació" i "evolució" pertanyen a àmbits ben diversos: el filosòfic i el científic, respectivament.** És com si et diuen, ¿què t'agrada més: menjar taronges o tocar el piano? Qualsevol pot adonar-se que la pregunta no té gaire sentit, perquè t'obliguen a optar entre aliments i música. La disjuntiva tindria lloc, per exemple, entre els binomis taronja-poma o piano-guitarra.

Parlem, en primer lloc, de **l'evolució**, és a dir, de ciència. Avui dia, la tesi evolucionista és la més acceptada per tots els científics. Algunes persones no informades podrien creure que el lema de l'evolucionisme és el típic tòpic que "l'home ve del mono". Però aquesta tesi no diu això, sinó tot just al contrari. Afirma que l'home no prové de cap dels primats que existeixen en l'actualitat, sinó que va existir un remot avantpassat comú del qual provenen tant l'home actual com els pòngids o simis antropoides (ximpanzé, orangutan i goril·la).

Per altra banda, el concepte de creació pertany a l'àmbit de la filosofia. Per la sola raó, podem arribar a la conclusió que el món material només té sentit si ha estat creat per algú. Pròpiament, "crear" (en hebreu, *barah*) vol dir "fer quelcom del no-res". Si neguem la creació del món material, estem afirmant que la matèria és eterna, cosa difícilment sostenible des del punt de vista metafísic (filosòfic). Del no-res absolut, res no pot mai sortir. Per tant, per a entendre el món material, cal afirmar l'existència d'un creador que existeixi per si mateix, el qual anomenem Déu. De tota manera, l'existència de Déu no és pas evident, ni tampoc existeix cap fórmula científica que el demostri, ja que es tracta d'un tema filosòfic, no pas científic. No obstant això, la ciència ha aportat dades interessantíssimes que corroboren com de raonable resulta l'existència d'un ésser crea-dor.

La creació de l'home segons Miquel Àngel

Ciència i filosofia van de la mà, però no han de confondre's els seus àmbits d'estudi. Això, però, té lloc sovint quan es parla de l'evolucionisme: per exemple, quan un científic es pronuncia sobre l'existència de Déu partint de les dades científiques.

Aleshores, el tema de **l'origen de l'home**: ¿pertany a la filosofia o a la ciència? Doncs, bé, és evident que ambdues disciplines toquen el tema, però en general sempre ha estat i serà una **qüestió pròpiament filosòfica**, tot i que no podem descuidar les dades cientí-fiques que la ciència experimental ens pugui aportar.

Dit això, estem en disposició d'atrevir-nos a respondre alguna cosa a la pregunta trampa del principi: **l'origen de l'home ¿creació o evolució? ¡Doncs totes dues coses alhora!** Per una banda, el raonar filosòfic ens porta a afirmar que l'home ha estat creat; i, per l'altra, les dades científiques demostren que ha tingut lloc una evolució en la formació de la seva matèria. De fet, **l'evolució pressuposa la creació.**

Albert Sols Lladó
5È TEOLOGIA

Cinefòrum

Los Miserables

El 15 de febrer vam anar a veure la pel·lícula "Los Miserables". Amb els companys vam coincidir que el perdó es la força motriu, la idea principal, que en el seu moment va voler transmetre Victor Hugo i que enguany trobem en la seva obra adaptada cinematogràficament. Al llarg de l'obra, es pot observar com el perdó, que és en si un dels més grans actes d'amor, desencadena una força transfiguradora que d'alguna manera afecta l'entramat de relacions d'aquell qui és perdonat. Amb això vull dir que l'amor i el perdó s'exigeixen l'un a l'altre, és a dir que, quan algú perdona i, en conseqüència, un altre és perdonat, s'està realitzant un acte d'amor; encara més: en conseqüència, s'està influint de manera indirecta en la xarxa de relacions d'aquell qui ha estat perdonat. D'aquesta manera, es pot observar en aquesta pel·lícula com un primer acte de perdó permet desencadenar un canvi en la vida de diferents persones.

Així, doncs, l'obra s'inicia mostrant-nos com Jean Valjean (Hugh Jackman), un expresidiari a qui acaben de concedir la llibertat condicional, després de ser menyspreat i refusat per tothom, finalment és acollit a casa d'un bisbe que li proporciona aliment i llit per un dia. Aprofitant l'avinentesa, Valjean decideix robar tot allò que pugui i fugir durant la nit. Això no obstant, és detingut i portat davant el bisbe per a poder acusar-lo de robatori, però, sorprenentment, el bisbe el defensa dient que ell li ho havia donat tot, perdonant-lo així del que havia fet. És en aquest moment on Valjean, en una escena molt significativa, on es veu dins una capella apropant-se i allunyant-se d'una creu, reflexiona: *"¿Por qué he dejado a ese hombre que tocara mi alma y me enseñase a amar? [...] ¿Pueden ser así las cosas? [...] Una palabra suya y estaría de nuevo debajo del látigo [...]. En lugar de eso me ofreció mi libertad [...] ¿Hay otro camino por el que ir? [...]Escaparé ahora de ese mundo, del mundo de Jean Valjean. Jean Valjean no es nada ahora. Otra historia debe comenzar."*

Tot sortint de la sala a on vam veure la pel·lícula

Tal com diu Hannah Arendt: *"Pecar es un hecho diario que radica en la misma naturaleza del constante establecimiento de nuevas relaciones de la acción dentro de una trama de relaciones y necesita el perdón para posibilitar que la vida prosiga, exonerando constantemente a los hombres de lo que han hecho sin saberlo. Sólo mediante esta mútua exoneración de lo que han hecho, los hombres siguen siendo agentes libres, [...] se les confia un poder tan grande como es el de iniciar algo nuevo"*.

Així, doncs, entrellaçant la pel·lícula amb el pensament d'Arendt, s'entén que tothom necessita ser perdonat per a poder ser alliberat de les conseqüències del actes que ha comès i, d'aquesta manera, començar de nou, cosa que indica que el normal són les conseqüències dels actes i, aquests no obstant, el més adequat n'és el perdó. Per tant, és aquest començar de nou dins la vida de Jean Valjean, que provoca que una sèrie de relacions al llarg de la seva vida esdevinguin d'una manera diferent que si ell no hagués estat perdonat. És a dir: la possibilitat del perdó només pot ser apresa, introduïda per un altre dins la relació. Això tant ho indica Arendt com ho mostra la pel·lícula: l'única persona que ha introduït aquesta possibilitat dins les relacions humanes ha estat Jesús de Natzaret i, amb Ell, el bisbe de Digne.

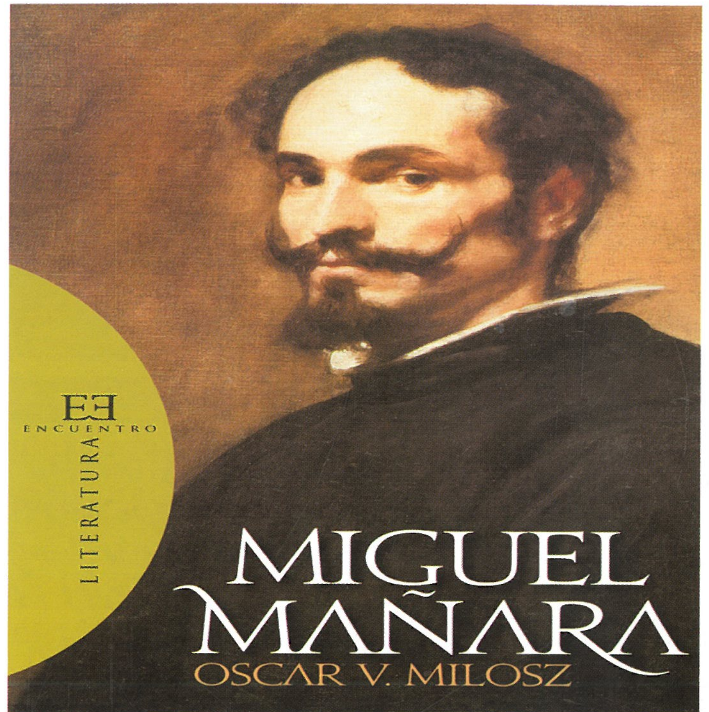

Josep Roca Taxonera
3r Teologia

Llibrefòrum

Miguel Mañara, d'Oscar V. Milosz

Ed. Encuentro, Madrid 2009

Si el primer que digués d'aquesta obra és que narra la història d'un *donjuán*, no m'estranyaria que part dels nostres lectors, abans de continuar llegint, tornés a la portada de la revista per a corroborar que tenia a les mans la revista del Seminari. Si, altrament, per a tranquil·litzar-ne el lector habitual, comencés dient que es tracta de la història d'un *donjuán diferent*, que acaba entrant en un monestir, en cert grau no estaria dient la veritat; no és exactament aquí la veritat del Miguel Mañara (el galant en qüestió). El *donjuán* de Milosz, com personatge arquetípic, és el mateix que tots els altres, arrossegat i mogut per les mateixes baixeses, fins i tot més, tal com don Jaime el presenta, és l'ideal de tot *donjuán: «¡Tu eres el maestro de todos nosotros! [...] ¡Tú sí eres verdaderamente lo que yo llamo un malvado!»* Però és precisament des d'aquí, en les seves cendres, el lloc des del qual es revela la veritable alçada del nostre *burlador*, el seu penediment és només la prova d'aquesta grandesa.

Era tal l'art del nostre *donjuán*, tantes eren les víctimes de les seves passions, que arriba a esborrar el seu immens atractiu: *«He perdido a Satanás. Y ahora sólo me queda la hierba amarga del aburrimiento.»* Aquest fet no s'ha de passar per alt; no sols perquè les passions, especialment la luxúria, es mostrin sempre com eternes, sinó perquè no és immediat comprendre –especialment en el món en què vivim– que un hom es pugui cansar del que, d'entrada, és més desitjable. Si la seva vida de plaers era l'objecte d'un desig, no es pot entendre d'on ve aquest fàstic que supera els seus *«placeres, que fueron los menos mentirosos»*. I és que, més enllà de la mitologia sexual moderna, és innegable que fins i tot el cercador dels delits més sublims es veu desbordat per alguna cosa que estava ja en aquest mateix plaer, però que el supera; perquè per la seva naturalesa mai no podia haver estat immediatament volgut i tampoc no automàticament assolit: *«enseguida nació en mí el deseo de seguir lo que vosotros jamás conoceréis: el amor, tenebroso y dulce. Más de una vez creí haberlo aferrado y, sin embargo, no era más que un fantasma de llama [...] cuando volvía a abrir los ojos, aparecía el amanecer horrible de la soledad.»*

Això que neix i que desborda, que convida i s'escapa, no és res més que l'amor, que és la veritable i més profunda inquietud que condueix tota la vida de l'home (tota sense excepció!). Existia abans que qualsevol desig de l'home, en què roman per a treure'l de si mateix –*«mi voz ya no es mi voz, mi corazón ya no es mi corazón, mi vida ya no es mi vida»*–, fent, com va dir Pascal, *que l'home superi infinitament l'home*; perquè és un amor més incontenible que la seva luxúria, ja que la desborda, és una cosa que no pot *«encerrarse en una jaula donde el agua ya no tiene el sabor del agua»*. Per això, només *«saliendo del corazón se encontró el camino del corazón»*. I és de la concatenació d'amors que neixen i fugen alhora que romanen, entrellaçant-se delicadament *«porque es la paciencia la que mide el amor»*, que se'ns suggereix *«el amor de lo que es real»*, d'allò de què tot depèn, de *«la carne de la que está hecho el mundo»*. I és així com el nostre Miguel transita a través de les seves pobres intencions, dels amors més passatgers i irreals als més profunds i permanents, fins arribar a Déu, tal com sant Agustí va dir: *«porque no vamos a Dios con alas o con pies, sino con los afectos»*.

És només així, que es pot comprendre el seu penediment com prova sublim de la grandesa de la transformació cristiana de l'home: on, com diu l'abat en la confessió de Miguel Mañara, *«penitencia no es dolor. Es amor»*; o, com va dir Benet XVI mateix al 2010, *«la penitencia es gracia [...] este dolor es gracia»*. Llavors, res més adequat que aquest *donjuán* per a aquesta revista i per a aquesta quaresma.

Carlos Pérez Laporta
1r Filosofia

XXI TROBADA D'ESCOLANS

10 MAIG 2014

Cridats a servir

SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

carrer de la diputació 231

tel. 93 454 16 00

seminarimenor@arqbcn.cat